

Josep Antoni Duran i Lleida (Alcampell, Llitera, 1952). És el president del comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya, i president i portaveu del grup parlamentari de CiU al Congrés de Diputats. Duran i Lleida analitza el contingut de la reunió entre les cúpules del partit que encapçala i el PSC. Una reunió que no va agradar als seus socis de federació.

JORDI PLAY

“Si no hi ha una bona proposta de finançament més val no acceptar-la”

Com és que hi ha hagut tant rebombori dins CiU, per la vostra reunió amb el PSC?

—Hi ha uns fets que, d'entrada, són susceptibles de polèmica per si mateixos: la reunió d'Unió Democràtica amb el Partit Socialista. Tot i que crec que a Convergència li pot agradar més o menys, però no l'ha qüestionada. Artur Mas mateix ja ha dit que Convergència també es reuneix amb qui creu convenient.

L'altre fet susceptible de polèmica és el contingut de la nostra reunió. En particular, que tots dos partits convinguéssim que, en cas d'una possible sentència ad-

versa del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia, ens esperéssim a conèixer-la abans de fer pronunciaments. I un cop se sàpiga, que hi hagi una crida del president de la Generalitat a tots el partits catalans, per intentar una resposta unitària a Catalunya.

Dit això, hi ha hagut reaccions concretes de CDC, però ja s'han superat. En Mas i jo ja n'hem parlat. Aquesta famosa reunió que en Mas i en Duran han de tenir... Ja ens hem vist després d'aquest episodi, perquè ens veiem habitualment, i parlem. Però passa que una reunió entre Mas i Duran no ha de ser notícia, i aquesta tampoc.

—De tota manera, els darrers mesos sí que hi ha hagut més episodis de tensió entre les dues formacions per diferències de caire més estratègic, no?

—Bé, és que és veritat, per exemple, que amb aquesta qüestió del Tribunal Constitucional no coincidim. Però no passa res: hem d'intentar normalitzar les diferències. Tampoc no cal que coincideixin en tot, Convergència i Unió, com tampoc no coincideix tothom en tot al si de Convergència o dins Unió. Afortunadament, hi ha diversitat dins dels nostres partits, malgrat uns objectius comuns. Però en aquest cas hem d'admetre que sí, que hi ha diferències. Artur Mas

creu que ja des d'ara, en el cas d'una sentència adversa, caldria convocar un referèndum, o convocar eleccions anticipades. Fins i tot, dins de Convergència hi ha qui planteja un govern d'unitat. Doncs bé, Unió Democràtica no vol fer-hi cap pronunciament i resta a l'espera de la sentència. El president Pujol, a la conferència que va fer a Madrid, fa uns quants dies, quan li van preguntar per aquesta qüestió va dir si fa no fa això mateix que dic jo. Només que ell hi afegia que no s'ha de ser conformista, si la sentència no és positiva. Però Unió no ha dit que vulgui ser conformista. Si ens revoquen l'Estatut no diem de ser conformistes. Ara, també és veritat que la resposta s'haurà d'ajustar al màxim possible a la realitat. I aquesta és la diferència: uns que proposen ja una presa de posició, i uns altres, com els d'Unió Democràtica, que diem: "No, esperem la sentència, vegem-ne el contingut, analitzem-la conjuntament entre els partits catalans i tractem de donar-hi la resposta més unitària possible."

—Aquesta crisi il·lustra la necessitat de revisar els acords de la federació, tal com apunten les resolucions dels congressos de CDC i d'UDC?

—Potser sí que és un cert dèficit de la federació. Ara, no té res a veure amb els plantejaments formulats per determinades veus als congressos, de reformulació de la federació —o de ruptura, en alguns casos.

—Però fins a quin nivell cal replantejar la relació dins la federació, en els termes expressats en els congressos respectius d'ambdós partits?

—No vull entrar en la reformulació de la federació. Crec que la federació té prou eines i instruments per a poder coordinar-se al màxim possible. Però, fins i tot en la coordinació, no hem de deixar de tenir en compte que pot haver-hi plantejaments que no acabin de ser coincidents en l'un partit i en l'altre. Per tant, hem de saber normalitzar les diferències.

Pujol deia també, i hi estic totalment d'acord, que "la federació té una mala salut de ferro". Però que a partir d'aquí, a tots dos partits ens n'interessa la continuïtat. Moltes vegades a UDC se li retreu: "Sempre feu això, però a l'hora de la veritat, mai no us llenceu a la piscina, teniu por d'anar sols, de no estar prou preparats..." No, no, no és una qüestió de no estar preparada per a anar sola; és que Unió no vol anar sola. Però no pensant si trauria més bons resultats o més mals resultats, sinó entenent que, anant separats, qui en sortirà beneficiat serà el PSC. I mentre tinguem un model que, malgrat que hi puguis dialogar, és molt diferent, nosaltres optem per la federació de CiU.

—Precisament, aquesta reunió arriba quan feia poc que havíeu parlat de sociovergència. Hi ha qui ja parla de sociounió. En va parlar, de tot això, a la reunió entre les cúpules dels dos partits?

—Gens ni mica. Que quedi clar que a la reunió vam parlar de crisi econòmica. Si em permeteu, faré un parèntesi. Per què es fa aquesta reunió? Es fa perquè en una conversa entre el president Montilla i jo, tots dos arribem a la convicció que es bo que els partits parlin. Per tant, els dos que representem ell i jo, també. Això forma part de la tradició d'Unió Democràtica. I per què en aquests moments? Doncs perquè tenim el repte

del finançament pendent. Per tant, hem d'intentar, des d'Unió, que hi hagi el màxim consens. De fet, al Parlament ja es va signar una resolució conjunta de totes les forces polítiques. En segon lloc, som en plena crisi econòmica. I entenc que la gent aprecia molt més el diàleg, en un moment com aquest, que no pas que ens tirem els plats pel cap. I en tercer, perquè som a la vigília d'una sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

D'aquestes coses vam parlar. Però de la *sociovergència* no en vam parlar en cap moment. De la *sociovergència* en vaig parlar jo al congrés d'UDC. Vaig dir que al país, a Catalunya, li hauria anat millor —per tant, parlo de passat i, si es vol, de present— amb un govern integrat per CiU i els socialistes, que no pas amb el govern tripartit, perquè aquest no respon a la centralitat del país. I això mai no és positiu per al país. Perquè el govern actual té un Partit Socialista que està tibet cap a l'esquerra i la radicalitat d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa. Però si hi ha cap responsable que aquesta *sociovergència* no hagi estat possible en el passat és el PSC.

De vegades també em sorprèn que es faci polèmica d'aquesta proposta de *sociovergència*, perquè coincideix, fil per randa, amb la proposta que va fer Artur Mas, després de guanyar les eleccions. Va proposar un pacte de govern amb els socialistes, que no el van acceptar i van preferir llogar la cadira de la presidència de la Generalitat a Esquerra i a Iniciativa.

Ara, de futur no n'he parlat mai. D'entrada hi ha unes eleccions pel mig. I l'objectiu de CiU no és la *sociovergència*, sinó no tancar les portes a res i, sobretot, fer majoria. Si no la tenim, ja ho veurem. I no ens enganyem: d'entrada, si el tripartit suma, tornaran a repetir l'experiència.

—CDC ha dit de la reunió entre PSC i Unió que era un parany dels socialistes, per dividir-vos.

—Respecto aquesta opinió de Convergència. Fins i tot l'entenc. De fet, declaracions d'algun dirigent del PSC donen peu a pensar això. Però jo asseguro a Convergència Democràtica que una cosa és intentar dividir i una altra, poder dividir. I tenim molt clar que nosaltres no ens deixarem dividir per aquest teòric intent de divisió que

“Convergència i Unió té totes les portes obertes pel que fa a possibles pactes electorals”

JORDI PUJOL

pugui practicar algun dels dirigents socialistes.

—Sembla que hàgiu apostat per un repartiment de papers: UDC tempta-ja els socialistes, per la *sociovergència*, i alguns sectors de Convergència, ERC.

—Es veritat, per això les portes són obertes a qualsevol escenari. Vol dir que CiU té totes les portes obertes per a possibles pactes electorals.

—UDC i PSC també van parlar de model de finançament. De moment no pinta gens bé. Quina capacitat tenen les forces polítiques catalanes per a reconduir la situació?

—L'hauríem pogut reconduir si haguéssim actuat unitàriament a Madrid. L'acord polític aconseguit en una resolució parlamentària a Catalunya no ha tingut projecció a Madrid. Hem tingut una gran oportunitat amb els pressupos-

tos generals de l'estat. Aquí, ERC, Iniciativa i CiU vam vetar els pressupostos al Congrés dels Diputats, però els diputats del PSC, malgrat allò que en alguns moments havien insinuat —el conseller Castells mateix—, no van votar amb la resta de diputats catalans; van votar amb el PSOE. Per tant, vam perdre una gran oportunitat.

Ara haurem d'esperar que el govern de l'estat faci una nova proposta. I si no és bona, haurem de tractar de respondre unitàriament des de Catalunya. Però si no hi ha una bona proposta de finançament més val no acceptar-la. Seria pitjor acceptar un mal finançament.

—Amb aquest PSOE, hi ha marge per al catalanisme d'anar més enllà amb la seva implicació en la governabilitat de l'estat?

—Amb un PSOE tal com és avui, no. Ja sabeu que sóc partidari —iestic convençut que aquesta reflexió acabarà estenent-se a tot el catalanisme— de fer el pas en la governabilitat de l'estat. Jo en sóc un fervorós partidari. I això es tradueix en aquella mimesi que “en Duran vol ser ministre”. Bé, jo en sóc partidari, d'aquesta implicació del catalanisme, però sempre que es pugui entrar en un programa de govern pactat, que permeti de deixar el segell del catalanisme. És evident que, amb un govern que no et fa una interpretació positiva de l'Estatut, que incompleix en matèria de finançament, no hi ha res a fer, i no és possible de fer aquest pas històric que seria la implicació en la governabilitat de l'estat.

—I, per tant, l'alternativa és el peix al cove?

—Sí, el dia a dia. Ara hi ha una llei, la del patrimoni, en discussió parlamentària. Bé, doncs, hi donarem suport en la mesura que puguem aconseguir qüestions positives per al teixit de la petita i mitjana empresa. Si no, no hi donarem suport.

En segon lloc, vull deixar constància que això s'engega a conseqüència d'estudis que fa la Generalitat, amb unes quantitats completament ridícules, si es compara amb el que fa el tripartit. S'en-

gega perquè ERC —responsable de molts dels estudis que ara fa el tripartit— acudeix als tribunals; l'acusació privada ve d'Iniciativa, del govern tripartit, i d'un ex-militant d'Unió, expulsat. Per tant, a partir d'aquí, és obvi que Farreras tenia raó quan deia que aquí hi havia un judici polític.

—Us va reunir a València amb representants empresarials. La col·laboració entre els dos territoris pot servir també com a fórmula per a combatre la crisi?

—Més que servir per a combatre la crisi, la crisi reforça la necessitat d'enfortir la col·laboració entre València i Catalunya. La crisi que vivim té un origen financer fora d'Espanya, però té també causes a l'interior de l'estat. El model de creixement no dóna més de si i la resposta, més enllà de mesures concretes per a resoldre la crisi financera, és reactivar l'economia real. Cal reforçar el valor afegit de la nostra economia, especialment del sector industrial i de serveis, dotar-la d'inversions en infraestructures; i aquí és on apareix el corredor de la Mediterrània com la gran assignatura pendent. Catalunya i València també han de resoldre com mes aviat millor el seu finançament per atendre l'impacte social de la crisi, atès que totes dues comunitats afronten bona part de la factura social.

—Per acabar, volia preguntar-vos per un aspecte al marge, però que aquests dies també us incumbeix. Sobre el judici contra alguns ex-càrrecs institucionals d'Unió, entre els quals l'ex-conseller de Treball, Ignasi Farreras...

—És una qüestió molt delicada, perquè el procés és obert i no vull perjudicar els seus interessos. Només vull manifestar dues coses. Primera, l'absoluta i total certesa de la innocència de Farreres i de Josep Maria Servitje, l'altra persona acusada. Fa molts anys que faig política, sóc a Unió des del 1974. He vist molts dirigents d'Unió, molta gent a Convergència, a la resta de partits. He dut relacions internacionals durant molts anys, m'he mogut pel món. He conegut un grapat de dirigents polítics... Persones honestes, senzilles i austeres com en Ferreras o en Servitje no n'he trobat cap.

Enric Rimbau